

DEBRECEN

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni és vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen naponként, péntek és vasárnap kivételével.

Hirdetési díj: Négy hasabos... Hirdetési díj: Négy hasabos...

VÖRÖS BOROK. av. 50 k. kis üveg 30 kr. av. 60 k. kis üveg 35 kr.

LAJOS. Készülő. száma alatt.

TARASAG. aranyban.

Table with 2 columns: Item description and Price. Includes items like '31-ről', '400,000', '735,488', etc.

si P P A N A. sikeres használatik. esek.

szappana. hatástalan utánzásoktól. politásra, gyermekeknek is.

SZHALÓT. arban ajánl GÁLL. debreczenben, Hatvan-ut.

A nemzet kincse.

(S-t) Mint a hogy a gulákba rakott arany képezi Anglia híres bankjának biztos alapját, azon betűkben kifejezett nagy eszmék megmértetlen kincsévé váltak nemzetünknek, melyekkel Kossuth Lajos ajándékozott meg műveiben.

Csodás, mennyei szózat! Ajakról jön, mely nem áthatott soha, szivből, mely inkább megtörik a hontalanság éjszakájában, mintsem megváltoztassa érzelmét.

Kossuth már látja sas szemével, hiszi szívének legszentebb hitével, a míg elfogja a maró fájdalom, hogy a távol nemzet többsége megkövezte azokat, kik azért az eszméért harcoltak.

Fülséges kép. Megértjük-e nyilvánulását? A kor olyan törpe! Nagy eszméket mint ócska portékát ma földolozzák a kenyérért.

Külföldi hírek. — A montegrói fejedelem és a csetinjei orosz követ tegnap egy orosz hadihajóval Cattaróból Triesztbe érkeztek.

a csár megkoronázását, hogy áttérnek az orthodox egyház kebelébe. Majkov igazgató egy himnuszot irt, s ehhez Tarovszkaja szerzette a zenét.

Hajdumegye 1883-dik évi május hó 23-ik napján délelőtt 9 órakor Debreczenben tartandó rendkívüli közgyűlést hívja össze a megye alispánja.

A csár koronázása. A hivatalos lap azon szertartások leírását közli, melyek közt a csár bevonulása Moszkvába és a koronázás végebe fog menni.

A mily lelkesítő a nagy hazafi hite a nemzet jövőjében: ép oly meglátó honfiumi mely fájdalma, lemondása az élet alkonyán, bucsuja nagy lelkének álmaitól.

A falon London város felirata csung, mely gyönyörű mestermű, értékes arany rájával, ez alatt az asztalon egy kis faház áll, mely Shakespeare születésnéhez tartozó emlékmű.

Külföldi hírek. — A montegrói fejedelem és a csetinjei orosz követ tegnap egy orosz hadihajóval Cattaróból Triesztbe érkeztek.

dördül. A jelenlévők a felségeket háromszoros meghajlással üdvözik. A mise után lesz a fölkeletés. A koronázás után ebéd lesz a Granovits-palotában.

A fővárosi rendőrség tárgyalásán a fővárosi közigazgatási bizottság keddi ülésén fontos határozatot hozott. A mult ülésen ugyanis felszólalás történt az iránt, hogy a külső váci uton az őrtanya, mely azelőtt ott létezett, ismét felállíttassék.

Királyok utazása. — Királyunk Münchenből 15-én megérkezett. Rövid idő múlva a montenegrói fejedelem látogatását fogadta és a látogatást viszonozta.

Látogatás Kossuth Lajosnál. A genuai herceg és neje Turinba érkezvén, a város fényes fogadtatást rendezett számukra. Többek közt diszeldadás is tartatott.

Kossuth elbeszélte, hogy mióta kedves barátja, Ihsász Dániel meghalt, nem jól érezte magát Baracconában, most a városban lakik fával egy házában.

A Jakásával, melynek igen szép kilátása van, Kossuth igen meg van elégedve, habár télen egy kissé nedves, de így szól: már csak itt maradok, itt élek, megvárom, míg eljő az a szél, mely csak egy elcsajja az embert, mint a legyet (és kezével markirozta a csapást).

Az után jövedvében elbeszélte, hogy milyen praktikus az olasz. Ha országában csak egy talpalatnyi értékes tere van, felhívja nagy dobbal az egész világot, hogy a hely szépségét megbámulják.

Mint Kossuth beszél, mindegyre hatalmasabb, fiatalabb lesz alakja, kinézése, míg hangja rokonszenvesen cseng. Midőn beszégetésünkkel Tisza, Jókai és Andrássy nevei fordultak elő, szeméi csillogtak.

Minden szavát kézműdolattal, pillantással, úgy tudja illusztrálni, hogy a látogató azonnal érti, miszerint rendkívüli szellemmel áll szemben.

A művészetre áttérve, örömet fejezt ki Kossuth a fölött, hogy hazánkban a művészet szépen fejlődik és kérdezett, hogy az operákat és drámákat miért nem ismertetik külföldön, pedig jól emlékezik, hogy „Hunyady László” igen szép opera.

Andrássy gróf befolyása következtében, válaszoltam, Bécsben elő akarták adni Hunyadyt, de ép azon időben történt Andrássy visszalépése, minélfogva az opera előadása abban maradt.

Uj operákat irtak azóta bizonyára? — Keveset, válaszoltam. Egy opera, melyet egy fiatal zenekari tag, azelőtt ütötte a nagy dobot (Kossuth nevetett) irt, tetszésben részesült. Váradly fiatal tehetséges irta a szöveghez a zenét, de még nincs lefordítva, pedig ez az első lépés, hogy a külföld megismerje.

Fordítsa ön le — szól Kossuth tanácsadólag. Azután tudakozódott, hogy Erkel fia, a mostani opera igazgatója, szintén ir-e zenét.

Ó leginkább mint karnagy működik és mint ilyen, igen jó hírnevének örvend. Még sokat beszél arról hazánkban a művészi viszonyokról s felvilágosításokat kért tőlem a magyar művészi állapotokról.

Aztán ismét áttért Kossuth turini tartózkodására, az olasz viszonyokra s én feltehetően benyomásokkal távoztam el a nagy férfitől, kinek emlékét minden magyar szív édes kegyelettel őrizi.

KARCZOLATOK.

(A csári koronázás. — A Tisza nagysága. — Geszt. — Orvászók.)

A csári koronázás programja ki van adva s abban kijelölve, melyik résztvevő hol ül, hol áll, lovagol és kocszik. Még az utolsó hercegecske is tudja, melyik helyet juttatja neki a szertartás.

Ez a csár? — az nem nézi, hol terpeszkedik Szerbia kóvér fejedelme; nem tűnik szemébe az sem, hogy Nikita, Montenegroi fejedelmének ma nem csupán a lelke, de a teste is tiszta; nem látja, hol vannak a külföldi hatalmak képviselői s még azzal sem törődik, hol van az ő speciális barátja, Loris Melikoff...

Csak azt nézi, csak azon tönődik s azt szeretné tudni, hol foglaltak helyet a csári koronázás hivatalos vendégei, a... nihilisták!

Valamelyik külföldi lap arról is vezérezkik, hogy Tisza Kálmán a harmas szövetséget illető interpellációra adott válasz következtében európai államférfiává lett — a kinek szavára adnak valamit. Ennek persze nagyon megörült egy némely kormány lap. Borzasztón megörült.

Megint csak a híres római meseköltő mondása jut eszünkbe: „ignotus fallit, gnotis est derisui.” Tudatlant megcsalja, tudó kineveti.

Mert hiszen igaz az, hogy sok államférfit p. o. III. Napoleont is, híressé tett az, hogy nem mondott semmit. De ez a semmit se mondás nem nyilatkozott oly semmitmondó beszédekben, mint a minő a magyar kormány elnökéé volt.

A Tisza Kálmán semmit nem mondása nem tudás, az államférfiaké elhallgatás. Ez a különbség.

Geszt, a NAGYUR faluja is küldöttséget meneszt Tisza Kálmánhoz. Annak is, faj a megye-kikerekítés.

A gesztí küldöttség szónoka úgy fogja találni, hogy ő excellenciájára néha... indigestiókban szenved.

Városunk képviselői hazajönnek, Dr. Kőrösy Sándor mellett p. o. úgy fogunk tüntetni, hogy e napon következő népdalt énekeljük:

Hallod-e te Kőrösy tanár, No de Kőrösy tanár, Mandatamod biztos-e már, No de biztos-e már! Jaj jaj jaj, jaj, jaj, jaj, Jaj az átkozott, Ugy szerettem, Majd megemtem, Mégis elvesztem!

A taligások viszont úgy tisztelik meg képviselőket, hogy az általuk használt kétkező járművet a helyi hatóságok fogják elnevezni.

Még van egy harmadik képviselőnk is, de arról nem énekelnek. GILL BALÁZS.

A nőtlenség társadalmi és orvosi szempontból.

Mint hogy mai nap már szinte szokássá vált, minden nyilvános, még a közérdekre vonatkozó felszólalást is, csak a pártiszeművegen nézni és bírálgni, tehát szabadon minden elött álláspontomat Hufeland — a polgárosult emberiség egyik legnagyobb s halhatatlan jótöveje — szavaival élve, eleve megjelölnem.

Nem pártok embeire az orvos, ő az egész társadalom! A szellemiszabadsága ugyszintén a politikai viszonyoktól kötetlenség legnemessebb előjoga.

Az itt vallott elv alapján bátorodom a tisztelt szerkesztő ur szives engedelmével, s a nélkül, hogy felszólalásomnak nagy feneket kerítsek, egyenesen nyitlan s himzselendül kijelentem: hogy azon idő óta, hogy részint a szenvedő termékek, részint az ipar s kereskedelem pangása, részint végre egy elviselhetlen s romboló adórendszer és a vele járó irgalmatlan s vandál adóbehajtás módja közteljesében — mely elől számosan a kivándorlásban kénytelenek menekedni keresni, — az ország anyagi jóléte alá hanyatlott, a birtokos osztály nagy része elszegényedett és a köznépi tömegesen elkösdösödött; azóta mondom a nőtlenség szokása s ebből kifolyólag a népesség apadása is nőtton, a mint azt az 1850 dik országos népszámlálás is kétségbevonhatatlan bizonyítja.

Már pedig a nőtlenség se az egyénre a ki abban él, se a társadalomra nevez nemcsak hogy nem hasznos, hanem az általános tapasztalás szerint határozottan káros. — Káros pedig a társadalomra nézve, először azért, mert a népesség — mely bölcs kormányzat s törvények alatt az ország hatalma s gazdasága főforrását képezi — közvetve csökkeni; másodsor azért is, mert a nőtlenség, minden cseljái s kívánságai csak az életök tartalmára számítvánk levén — rendesen önzők, a mi a társadalom érdekeire épen nem előnyös.

Káros végre a nőtlenség még az illető egyénre magára nézve is a ki folytatja, meg levén általa fosztva számos megengedett ártatlan örömök élvezetek és az életet gyönyörködtető kellemes viszonyoktól, melyek a legtöbb házi s társadalmi érénynek kútfórsái. Ki levén a fentebb elmondottakban mutatva a nőtlenség s a vele szükségképen járó népesség apadása ártalmas befolyása ugy a társadalom valamint az illető egyénre magára nézve is, észszerűen csak magától értetlik, miszerint a felismert kórnak egyszerűségével a megfelelő gyógyszerelést megjelöljem.

Szerintem a fenforogó baj — országos ügyet képezvén — ugy lenne legcélszerűbben orvosolható, ha az ország képviselői testülete áthatva a haza iránti szent kötelemtől és elvetvén először is a már rövid idő mulva tárgyalás alá került Pauler-féle korszultott s abszurd házassági törvényjavaslatát s eltörölvén egyuttal a még érvényben levő elavult immár korszerűtlenné vált s nagyobárá hitfelekezeti előírteletek szülte megszorított házassági törvényeket s azokat a korszellemmel megjelölve, a művelt s felvilágosult nemzetei példájára — általános és kötelező polgári házassági törvényjavaslatát behozatalával pótolná; — másodsor, ha oly törvényt fogadna el, mely a vagyontalan osztályok beliházasságokra legalább 5-6 évi államadótól mentességet kimondana.

Csak így hiszem valószínű, ama ismert látnoki s lelkesítő jósálatot: „Magyarország nem volt hanem lesz Árpád ivadéka javára.” — Sapiienti sat.

— ss —

A »DEBRECZEN« TÁRCZÁJA.

Pünköszt a fővárosban.

Budapest, máj. 14.

Olyan jól esik egyszerű-másszor el eltekinteni az Isten házába, rátekinteni arra a sok áhitatot sugárzó, buzdóságra merült arcra, melyen a hivalkodásnak, gyarló szenvedélyeknek semmi nyoma. Hanem annál inkább ki van rajt fejezte az alázat, a Jézusi érény.

Nem vagyok épen az, ki ne tudná fel-fogni a zene szépségét. Hiszen nem egyszer ingerelte fel vagy csilapítá le idegeimet cigányaink mesteri játéka, — de őszintén bevallom, a zenének egy alakja sem hat réam annyira, mint az egyházi. — Mennyi őszhangtalanság, mennyi tévedés van pedig templomainkban egy-egy zsolttar vagy dicséret éneléklése alatt. De eltűnnek ez ezekből származó kellemetlen benyomások, ha a megkésett s fülhagatóan sivító hang tulajdonosára nézel, kinek tartása nem a nekéd való tetszést, nem a te füleidre való kellemes hatás elérését fejezi ki, hanem az Istenhez emelkedést, a megjobbulhatóság aját.

Szükséges még nekünk az ünnep s talán az is marad az idők végéig. . .

Az ember lelket rut önrédék, mások gáncsából származó kárhözás, silány hivalkodás, visszás társadalmi s egyéni helyzetekből folyó botlások, ezernyi apró bünök lepik be, mint testét a por és a piszok. Hol tisztítsa meg lelkét, ha nem a templomban, Isten színe előtt, embertársainak szeme láttára?

Ki egész éven gonyolja Istent csalfa visellett, fáradtan megy a templomba s ott számot vetve gyarlóságával, megpihenést talál.

Tippan Tóbiás elbeszélgetisei.

(III. Pörözi.)

Ebes, Anno 1883. A három fagyos szentek napjának utolsóján.

Kedves ecsem!

Csűrtem, csavartam, hanem hát mégis csak meg kellett magamat ismertetni. Mán most szemjemen is ismértük tehát egymást, s így ha valami baj tanálna lenni, hozzád utasít-hatytya kedves ecsem a duellálni kíván-közökat, hanem hát azt előre is megmondám ám, hogy én nem kardval vagy pistolyal, hanem árva tőgyfa botval vagy vasvilla nyélvel szoktam duellálni, azután meg nem mirekilem ám ki, hogy hát hány lipisnyírül, hanem a ki belém kötölőczkodik, vagy meg akar útni: hát a hogy szerit vehetem, ugy ütöm föltövön vagy búbon, hogy dügva perég, mint a rántócsiga. — Egyebiránt kedves ecsem, én — mint meg is győződhetett rulla — rettenetesen bikessig-szerető ember vagyok ám, sótt ugy megszoktam az ellemem irányzott rozsz akaratot fel se venni, mint a „bíró kisa szszonyok” házának kapuja a „Kiadó lakás” czédulát. Mán pedig az ugyancsak megszokta ám, mert riges-rigen kisi rem figyelemmel, de nem emlíkszem, hogy a czédu-la lekopott vóna rulla.

Nem 'tom, ki csinálja most a híres debreczeni kalendáriumot, pedig szeretném neki megmondani, hogy hát ne Gábor, Sándor és más ehez hasonlatos becsületes magyar neveket szorítgasson ki belüle, hanem hát ezt az ismértelem pogány fagyos szenteket: Pongrácz, Szervác, Bonyifác csapja nyakon, vagy rakja el őket egymástul; mer hát ezek soha se török ám jóban az fejeket; osztán meg hát mán filni is kell tülök, mint az igó tüztül, mivel rendszeren garázdaságot cselekesznek. Ha peniglen nem lehetne őket elcsapni, hát rakja egymás mellé őket december vagy januárius utolsó napjaira, ott hadd bolondozzanak azután; sótt még Urbánrul se feledkeztek meg, mer hát ez is csak ojan kutya, mint a többi, vagy talán még otjább, azir tehát utet is el kell májusból masiroztatni s oda tenni az öreg Szilyesztér mellé.

Ünnep első napjának dilutánynyan Gyepenhelyes sógoromnál vótam, eljött kísőbben Dombon koma is s egy pár kancsó karczos mellett el kéztünk diskurálgni a világ fojásáru. — Hej de meg is változott minden kedves szerkesztő ecsem, a mi gyermekkorunk uta. Bezzeg nem jár most minden háztul két-három fejés téhen a csordára, ót-hat disztó a csürhére, elpusztultak a juhások szipnyájai, vige van a szabad legeltetésnek, még a szeginy újsorosi embernek sem szabad, ha van egy pár rozsz malaczza" vagy libá, kiscsapni az espotáj lapossára, mer hát az is árendába van mán kiadva. Most meg osztán, ha majd a lúvona tvasút el kiszül, hogy ilnek meg majd a téglá hordó szekezes emberek, azután meg a tajigások? Mer hát akkor sem Beger, sem Fási, sem Árony, sem Vájsz, sem Hoplec és még más urak nem üvelek hordatyták ám a búzát, szallanót, búrt, cson-tot, rongyot és más ilyes portikákat, hanem hát a lúvona tvasút. Pedig mennyi sok szeginy atyáknfija megilőködött ezelőtt egész télen át a fa és téglahordásból, azután meg azzal a pizzel saját magunk íj-fjárt bologitottuk, mig most majd azokat egy idegeny országbeli rakja a zsebibe. Nem tudom, kedves ecsem, jól beleszlek-i vagy nem, de hát én csak a magunk fajtáját szeretem és szeretném is pártolni, s ha mán csakugyan meg is lúvonatú vasút kell nekünk, hát mijejt nem tuggya azt maga a város megcsináltatni, vagy mijejt nem tud az azt használni akarókból egy tár-

saság alakúni, hogy azt litesicsesik? E mán sehogy sem fér osztán az én egyszerű fejembe. — Csak mán osztán ehez a lúvona tvasúthone szegődtetűének olyan goromba kúndoktorokat, mint a gőzöstálta vont vasútnál vannak!

Ippen akundoktorul jut eszembe: Dombon komám felhozta beszidje, hogy Erzsók keresztjányomat megkirette pünköszt szombatyan egy tisztessiges fiatal ember, hanem bion én mán nem emlékezem tisztán az nevre, mer hát talán ilyen formán montta ni: elég a hozzá, hogy hát csak ugy hangzott a hogy its-vits. Hanem hát én se hagyhatam ám azt szó nélkül ecsem, mer hát itt mán a keresztjányomról vót a szó. — „Mit? . . . vagy hogy is montta komám? . . . its? vagy vits? . . . Az én keresztjányomat Erzsókot? . . . Ennye komám, hát nem szigyellené kend azt a tösgyökeres debreczeni familliat így el csundítani ilyen sehunnai országból bevándorolt sihederrel, a kinek se országa, se hazája? . . . A Dombon nemes családót, a kinek minden ágon ilő nemzedike vagy Ács, Kovács, Lakatos, Pintér, Takács, Asztalos, vagy Csáti, Csátó, Csátári, Szemere, Szabó, Szakmári? . . . No komám! — mondék neki — abbúl ugyan semmi sem lesz, mig én ílek, mer hát Erzsók keresztjányomat én, török-szakad, lebeszéltem rulla, hogy mán ilyen csufiságot még se kövessék el a famillian, hanem inkább várja bé az én „fogadott” fiamat Taddéust, vagy különben megsemmisitem azon testámentumomat, a melyben neki hagyományoztam az „átkos földi” birtokomat. Penig hát ez szip birtkám ecsem, a kondorosnak erül hazulfeleli jobb partján, mer hát van benne ojan szip nagy két homok-hegy, vagy azon bion még a számr-tövisk „se” terem ám meg.

Ju, az irgalmát neki kedves ecsem, most jut csak eszembe, hogy töböt nem beszilhetek, mivel hogy hát a fejir-cseléd nipsig — megtudván hogy a városba akarok kö-tőzködni és más forma fletet folytatni — szip-sígesen egy szálíg oda hagyott — s most mán vágy magamnak kell fogadni, vagy Her-many ecsemmel igazittatni egy pár jóra való nipsiget, a ki legeslegjobban ért az ijen dologho. Addig is: jójögissiget kíván

Tippan Tóbiás, k. + v.

Helyi hírek.

Vasutügyben r. k. gyűlést tart Hajdúvármegye bizottsága jövő kedden. Ekkor kerül megerősítés végett az érdekelt városok s a vállalkozó köztött szerződés a megye közgyűlése elé, honnan haladéktalanul a miniszteriumhoz küldetik el.

Az építkezések városszerete hata'masan folynak, aminek csak örövendni lehet. Majd-nem minden utcán lehet találni lebontott házat. Az utcák egyenesednek, szépülnek. A főtéren is több átalakításon kívül kétemeletes ház épül a hatvan-utca szögletén.

Pereljünk! A pünköszt nálunk Debreczenben a költőzködés kellemetlenségével jár. A költőzködés megint másféle kellemetlenséget vonz maga után: egy kis csete-patét, egy-két gyöngéd jelenetet a háziur és lakó közt, már t. i. a melyik nem akar vagy nem tud fizetni. Ezek ügye aztán a rendőrség elé kerül leg-több esetben, hol most is, mint minden pün-kösztkor anyyi a peres fel, hogy alig lehet töl-lük mozogni. Ezeket ugyancsak nem szentelte meg a szentlelek!

A porle. A ki oly boldog ember, hogy reggel négy óra felé felocsodik a dolgok legkellemesebbjét képező hajnali álomból, az még csak kinyithatja ablakát: friss hajnali szellő leng be azon. Az igaz, hogy nyomban követi a hetivásár zaja, és pora. Ekkor aztán esznel-

kül csukod be az ablakot, mert még a leg-hib-politikus és legvakmerőbb hirlapíró sem ver fel annyi port, mint a mennyit ez a sokadalom. Pedig azt mindenki tudja, hogy for-róság és utczai por milyen kellemes toldalekók a nyárhoz, reánk, szegény városi lakókra nézve! Ugy halljuk, hogy városunkat ez idő szerint még nem részesíték abban a jótéteményben, a melynek neve rendes körül-mények között — öntözés volna. Lehet hogy azért nem tették, mivel a városnak nem áll rendelkezésére kellő mennyiségű öntözökanna, némely utczában meg vízvezetékéről, csövezéséről sat még legáltalab unoháink közül is csak a legöregebbek fognak emlékezni. Epen e napokban vitakozott e sorok írója egy előkelő városi „tényezővel” a por felől. T. társunk ugy látszik átjatos tisztelettel viseltetik e piczike kis jószágit iránt, talán azért, mivel ugy is „por voltunk porrá leszünk” mindannyian. Valahányszor neki mentem ezen a városházában uralkodó száraz rendszernek, az égre tekintett. Vajon miért cselekszik? Talán az eget hívja tanuául annak, mily méltatlanok az én vádjaim? Igen uram, igen! — folytattam én — a por az oka mindenféle nyavalyának különösen a gumókórnak! Önöknek öntöztetni kell! Fölösleges, kedves jó Uram! „Hogyan uram, fölösleges?” „Fölösleges?” — szóló s ujra föltekintett a fejünk felé t t t o l o n g ó f l l e g e k r e, melyekből egyszerre megeredt az eső s a város öntözését csakugyan fölöslegessé tette . . . egy napra. Ime, tehát a ki felruházta a mezők liliomat, az megöntözi. . . Debreczen városát is!

A mi vasutunkról van szó ismét, tehát ne csodálkozzék az olvasó, ha panasszal találkozik. Több ízben megtörtént közelebb, hogy a Debreczenbe érkező vasuton utazók képtelenek voltak a koupé szögleteibe huzódni, mert a tüszikrák sürten hullottak be a vonat kényéből. Mindez persze gondatlanság következménye, s mert a közönség érekefűl és kényelméről van szó, nem is lesz orvosolva.

Főiskolánkban hétfőn kezdődnek meg az előadások az ünnepi szünetidő letelte után.

Halálozások. Május 6-tól 12-éig elhunytak városunkban: Baranyi Eszter keresztteletlen fia halva született, Takács Mihály 53 éves tüdőböl, Oláh János 48 é. tüdőgümőkör, Weisz Jenő 3 é. torokböl, Szabó József 17 é. öngyilkosság, Igaz Jánosné 61 é. gutaütés, Madarász Sándorné keresztteletlen fia halva szül., Özv. Dankó István 76 é. aggkór, Somogyi Róza 12 napos, Kaszás András 9 napos göröcsök, Hajdu Eszter egy napos göröcsök, Özv. Rác Istváné 68 é. aggkór, Özv. H. Szabó Antalné 68 é. tüdőgümő, Tóth Julianna tüdőgümő, Özv. Szilágyi Sándorné 64 é. tüdőgümő, Kálmán Sára 18 é. tüdőgümő, Illéssy György 68 é. aggkór, Mike Ferenc 77 é. aggkór, Szekeres János göröcsök, Csucsai Antalné 35 é. tüdőgümő, Bratter Imre 34 é. tüdőgümő. Aldás hamvaikra!

A debreczeni torna-egylet, városunk e derek s szerföltött hasznos egyesülete, saját pénztárának gyarapítására, f. é. jun. hó 10-én, épen vasárnapon napon, szigoruan zártkörű torná t u n n e p é l y t rendez. Nagy érdekek nézünk az ünnepély elé, melynek műsorozata igen élvezetesnek ígérkezik: 1. Ünnepeles kivonulás a népkertbe a főiskolai térről délután 1/2 órakor. — 2. Verseny-tornázás, közben-közben zene. — 3. Díjak kiosztása. — 4. Tánctvígalom. (Kezdeté 8 órakor.) — Maga a tulajdonképeni ünnepeley kezdete d. u. 5 órakor: Belépti család-jegy 3 frt. Személy-jegy 1 frt. Gyermekek jegy 20 kr. Jegyek csak az ünnepély napján, a „Népkert” bejáratánál felállított pénztárnál, a meghívó felmutatása mellett, vált-

hatók. Az a saját személy jegyeket hánnyel fogad Megjegyezzük Magyari te hogy mérséklés és italokról gben ajánljuk a fériás foglal korlátának sze

Megörül zepkoru férfi épületbe s ot letartották, e kapitány jelent őrségtől egy to a dühöngött, ho Itt kiutott, ho mesterségére három hét e örült meg.

A szin kedést megte csakhogy az m deből ma érke e hét végén ezer frtba ker

Tüztölt t 6-é gy l e t t tart a Széche ná. Az indulás órakor történti egyszer már em m a l o m t u egyesültek. Az kezdte működé nagy előhaladás tandó volna, há tüztöltö-egyletet gyakorlatokat o hajtandó, hogy lat a szükséges ami ugysem ke

A lövön mes kérdés ez nem inkább tűn elmulni látszik, csak tegnap írt m a már ellenke les! A drézdá elött nemcsak n lymán, hanem kauceiót is maga nulmányozza az van. E perczig k ép, ha a vállalt mely pónksd hé

A torony oak pár nap óta tornáyn delután a város órása m

Szelcsen lójába az utóbbi jegyzve semmi. nagyobb rendbe ronnyal járó ó n z i k i s e r t e k b e

Kölbász czi ügy illetőségű, szolgáló katona e z u r l o r m i n t e g y h e társaival együtt azon gondolatra t tálni a fölsőreg szokott fogomorin magát, irt szüleit az igért ajándék lyen veszedelme r e k l a m á l t a t n t v n y, hogy a f — tiz napi bört

A bölé. merdek fölszólal e n d ő k u t r o z Ellenkezőleg! A n i s e d p e d i g m e g n y i r e e g e z e n e s t e h e z a t a r t o m u n y i r e h a l a d t a k : m e n n y i d ő t e l i k g e t e l é r i k !

Zenészeir jöhrü népzeneka jövő hó 15-től ki fordóban fog mű

Haza — A királyi most azt is jelez debb idő mulva eleinte t-rvezetete téshez már legköz igen élénken érde héten, mikor Ybl a terveket, három tatta magának az millió forintnyi kö

Az angol gyűlésen bejelent tatisa óta, nem bibliát osztott szé

Vakmerő fényes nappal, P a royal palota M üzetében, nagy boltha ugyanis ra bolti szolgát, a k tokból az összes készle:et elvittek. rült felfedezni.

Sport. A löverseny látvány város közönsége. a sport e népszer yezett évek óta,

